

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ר.

עין משפט  
נר מצוה

**כא** א טוֹשׁ״ע א״ח סימן  
שכ סעיף יח:  
**כב** ב ג מ״י פ״ה מהל'  
איסורי ביאה הל' יח  
יט סמג לזוין קיא (טוֹשׁ״ע)  
אה״ע סימן סג סעיף א  
וטוֹשׁ״ע י״ד סימן קכג  
סעיף א):

## תוספות רי"ד

האי מסוכריות דנייתא  
 ביזמא  
 הדרוקה  
 אסור  
 סבא ואפילו ר' מרד  
 דאבא דאבא ורבא דאבא  
 תריוהי מודה ר' בון  
 בשמי' ולא ימות. פי'  
 הגהרה חסומה נבן גיגית  
 בשמי' משכב חסומה  
 וסותמים אסור בכלא  
 בגדים אסור  
 הדרוקה  
 בגדים חסומים. ואינו נראה  
 לל שמה בשמי' משכב  
 סתומי מים מים און  
 בלא בגדים און בו משום  
 חסומה שאינו מוכני  
 און ללובב לו לקבל  
 ממנו משקה ואיבדו און  
 און אמאי ליתור. ור'  
 יצחק און תנור. פי'  
 משום ר"ח און מלית  
 בשמי' על הגיגית  
 לסתום פי' (ומפרקת)  
 (ומהדרק) השמלית שם  
 און תנור. פי'. ודא  
 באותו המליתא קפיד און  
 תשרה. (ב) ומה שסותם  
 משום אסור משום מלכן  
 ודא לאסור בגדים  
 שריים. ומה שחנן שמי'  
 בכרוז של חבית מחור ר'  
 נתן בפרוש מנין שהיה  
 לאכור:

(א) עי' בערוך ערך סבר ה' דפירש שם דאסור משום סחיטה דניחא ליה שחוב היין בתוך הכד ע"ש ומשמע דאסור משום מפרק וז"ע.

פטורין בשאר מלאכות שבת הוי משום  
אֵינוֹ מַתְכוּיִן כֻּלָּל לַמְלָאכָה לֹא מִשּׁוּם  
דְּהֵאָּ שְׂאָר מִקּוֹמוֹת נִמִּי מִיפְטָר אִין  
רִי כְסוֹת מוֹכְרִין כְּדָרְכָן וּבִלְבָד שְׂלֵא  
יִתְכוּיִן כּו' (בְּלֵאִים פ"ט מ"ה) וְתַנּוּ נִמִּי  
נִזִּיר חוּפָּף וּמִפְסָפֵס כּו' (נִזִּיר דף מ.ב.)  
הֵילֵכֵךְ בַּחֲצוּרָה נִמִּי שְׂרִי:

**ה'א' מסוברייתא דנוייתא אסור**  
 אַהדוקה ב'ו'. פירש בקונטרס  
 וכן ר"ת ובערךו' צדד לישגא וכן  
 בסדר תנאים ואמוראים דאסור משום  
 סחיטה וקשה ליה דהא סחיטה  
 משום לצינן ולא שייכת בשאר משקים  
 דכל דבר המכללך את בזיעו כגון יין  
 ושכר ושמן לא שייך לצינן בסחיטתו  
 אלא דוקא במים ורשאי לדבר מדלא  
 גזרינן בהו שמה יסחוט כמו גבי מים  
 כדאמרין באלו קשרים (שבת דף קיג):  
 היה מהלך בשבת ופגע באמת המים  
 (ה' היכי לעישרי לניחות במיא אחי לדי  
 סחיטה ומיניא נמי בפרק חצית (שם  
 דף קמז: ושם) ומסתמך באלונוטית ולא  
 יביאה צידו ומפרש בגמ' דאחי לידי  
 סחיטה ובפ"ב בדליה (דף יח. ושם)  
 אומר דלכ"ע אין מטבילין את הכלים  
 ומפרש בגמרא גזירה משום סחיטה  
 ואילו צפרק תולין (שבת דף קלט):  
 מנן מסגנין את היין צפרדן אלמא  
 לגבי יין לא גזרינן משום סחיטה  
 ובריש המביא (ביצה דף ג.) נמי קאמר  
 ליפרוס סודרא עליה ולא קאמר אחי  
 לידי סחיטה והיינו משום דלא שייך  
 צפרק וצפרדן וכן אחי לידי סחיטה

שְׂפָתַי וּפִי יֵאָדָר אֶת הַמֶּלֶךְ  
מִחֲזוֹק מִקְנָהּן כִּי וְאֵם לֹא אֵין מִקְנָהּן  
רִיק וְאַסּוּרָה כְּמוֹ סָחִיטָה זִיתִים  
י פִּסְקֵי רִישֵׁיהֶם וְכֵן פִּירֵשׁ צִעְרוּךְ דְּכָל  
יִצְחָק בֶּן יִי עַל גְּבֵי הָאִשִּׁים אַע"ג דְּפִסְקֵי  
סוּבָה דף נג: וְסוֹ) דְּקָאָמֵר ר"א צִר"ש  
אֲבוֹהָ וּפִרְיָךְ וְהָא מוֹדֵה ר"ש בְּפִסְקֵי  
יִתְקוֹן שְׂרִי אַע"ג דְּפִסְקֵי רִישֵׁיהֶם הוּא  
וּמִמָּ"מ לֹא חִישִׁינן בְּזוֹ שְׁמָא יִסְחוּט  
מִפְּרָק וְאֵם עִי' דְּהוּי פִּירֵשׁ רִישֵׁיהֶם  
דְּהִסְתָּא דְּמִתִּיר ר"ש לוֹלֶךְ יִי עַל גְּבֵי  
נְעוּזָה א"ג הִכִּי פ' וְהָא פִּסְקֵי רִישֵׁיהֶם  
לִבְלָךְ לֹא פִסְקֵי רִישֵׁיהֶם הוּא אֲבָל לִר"י  
בִּצְט דף ק:) הַמִּפְסִיס מוֹרְסָא בְּשֻׁבָּת אִם  
מִשּׁוֹם נְעֻזָּה הִיא אֲסוּר אַע"ג דְּלֹא  
בָּה אֵת הַקּוֹץ דִּשְׂרִי מִשּׁוֹם נְעֻזָּה  
אֲסוּר אֲמַאי קָאָמֵר רַב בִּפְרָק חֲבִית  
לְהוֹיֹת אֲסוּר וְאוֹר"י דְּמַדְלִין לְמִימֵר  
י לְמִימֵיהֶם פְּטוּר אֲבָל אֲסוּר וְעוֹד  
נְעוּזָה וְהִכִּי גְבִי מִסְנִינן אֵת הֵיין לֹא  
הוּא (דף עו:) הַהוּלֵךְ לְהַקְצִיל פִּי רַבּוֹ  
דְּמִרְמֹה שְׂאֵי וּצִעְרוּךְ פִּירֵשׁ לִשּׁוֹן אַחֵר  
הֵן כְּלֵי בְּשֻׁבָּת וְאֵין נִרְאֶה לִר"י דְּהִימִי  
י לְעִשְׂתוֹ וְאִם אֵין צִדְעָתוֹ לְצַטְלָה  
וְיֵין וְסִיךְ צִיֵּה פִּסְקֵי רִישֵׁיהֶם הוּא  
כִּי כִרְשׁ שֵׁי' לֹאךְ לִשְׁנֵא דְּלֹאֵר דִּם  
י בְּעִירָה בְּעִירָה בְּעִירָה לְהִמָּי נִקֵּט עַד  
עַד מוֹל"ש לְאַשְׁמוּעִי' צִדְעִין רִאשׁוֹן  
י בְּחֹדֶשׁ וְהִכִּי פ' נוֹתִינן לֵה ד' לִילוֹת  
י וּמִשְׁנֵי לֹא לְבַר מִשְׁבָּת וּמוֹלָאִי שְׁבֹת  
י מִפְּחִיךְ אֲלֵא דְּפִרְיָךְ לִיָּה מְגוּפָה  
י עֲלֵנָה צִדְעָתוֹ וְהָא קָמֵי בְּהִידִי ד'  
י לִילוֹת וְאִיהוּ פִּרְיָךְ דְּמִשְׁמַע צִדְעִיל  
יֹא תִלִּין צִדִּם בְּחולִין אִפִּי"ה שְׂרִי:

מאי

או הלכה כר"ש<sup>ט</sup> (איתמר) בבי רב אמרי רב  
שרי ושמואל אסר בנהרדעא אמרי רב אסר  
ושמואל שרי אמר רב נחמן בר יצחק וסימנך  
אלו מקילין לעצמן ואלו מקילין לעצמן ורב  
שרי<sup>י</sup> והאמר רב שימי בר חזקיה משמיה דרב  
הא' מסוכריא דנזייתא אסור להדוקה ביומא  
טבא כההוא אפילו ר"ש מודה דאביי ורבא  
דאמרי תרויהו מודה ר"ש<sup>י</sup> בפסקי רישיה ולא  
ימות והא' אמר רב חייא בר אשי אמר רב  
הלכה כרבי יהודה ורב חנן בר אמי אמר  
שמואל הלכה כרבי שמעון ורב חייא בר  
אבין מתני לה בלא גברי רב אמר הלכה כר'  
יהודה ושמואל אמר הלכה כרבי שמעון  
לעולם רב כרבי יהודה סבירא ליה להך  
לישנא דאמר דם מיפקד פקיד מקלקל הוא  
אצל הפתח להך לישנא דאמר דם חבורי  
מיחבר מקלקל בחבורה הוא מתיב רב חסדא  
ט' תינותק שלא הגיע זמנה לראות ונשאת  
ב"ש אומרים נותנין לה ארבעה לילות וב"ה  
אומרים יעד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות  
ונשאת בש"א נותנין לה לילה הראשון ובית  
הלל אומרים עד מוצאי שבת יארבעה לילות  
מאי

ופנין (שם דף קסח:) אם היתה צריכה שמן חצירתה מציאה  
 חיטה בשמן וכן צפ' נוטל (שם דף קמג.) ספוג אם יש לו צי  
 הנבלע מים ההוא סחיתה אור"ת דהוא משום  
 דאסור משום מפרק כיון שהנשקט הולך לצדו"ג א"ע"ג  
 ואיימור מפרק כל התדיר (ומהם דף קא:) אלינא דר"ש  
 ינחא ליה צהאי כדשי שרי ועוד מיימי ראיא מלולב הגזר  
 ריך והא מתקן מנא ומוקיס לה במתכוון לאכילה סבר ל  
 שושענא אחרימי אלמא כיון דלא ינחא ליה ולא חייס צהאי  
 ימיר דאסור לסחוט בשאר משקה משום ליבון כמו במז  
 ועט היה נהנה שחיטתו ומינן למימר נמי דאסור ממי  
 צמלצמא שחינה צריכה לגופה ורזיית הערוך אין משא  
 ההוא דליא ליה השושענא אחרימי איכא למימר דשרי משום  
 וכן שרי לר"ש דשמא לא יטערך לה ונמלא שלא מיקן כלי  
 ככלי עבד ועל פי' הערוך קשה דתנן בפרק שמונה שריס  
 ליחא פטור ודוקא משום לערע פטור ומומר אבל אי  
 הפה כי לא מתכוין נמי חייב וכן ממש של די ליה  
 ליה כלל אבל קמא קשה אי פסיק רישיה דלא ינחא ל  
 ומומר הואיל וא"ל למיס היוצאן והשתא א"ע"ג דא"ל  
 כמו אורכלא דליפתא ואין שם משקה עליו דלמחרנין  
 יודק למימר שמה יקטור כסדרה הוא כיון לדעת כן הו  
 דנדה מערמתו וטובלת בצגדיה (בבא דף קי.) וכן צפ"ח  
 ססחוט לפי שלדעת כן הוא עושה וועד איכא למימר הת  
 דאסור להדוקה דשמא תצטל הסתימה אלל הגיגית וי  
 הוא מאי פסיק רישיה שייך כהן מיד הוא עושה כלי ד  
 כלי וי"ל צדוקא שהוא מתכוין לצטלה ואינו מתכוין לע  
 ור"ם רב בר"י א"ל כו' משא"ל נמי איכא לשנוי לע  
 דאסור תצריה מתבר דלס הוא צרי"ג א"ע"ג מ"א דר"א  
 מצי בעיל צבצת א"ע"ג דמשיר צתולים דליכא למימר דנה  
 ק צתרא דנדה (דף סד:) וסא מעשה ונתן לה ד' לילות מתכו  
 ת צתולים עד מוצ"ש ואשמועינן דשרי להשיר צתולים צ  
 מצי למיפרק מצייתא דפרק צתרא דנדה דמוכח דל  
 ה לילות קתני ואל"ת מעיקרא דמשני לצר משבת מ  
 וזומנין לה עד מוצאי שבת לצר משבת שהן בין הכל  
 ומפרש צתרא הכי א"ע"ג דהוי פירעא דחוקא דהא אי

או הלכנו כר"ם. דמקלקל בחצורה חייב יהודה בדבר שאין ממכרין לסוס: ז ב ופימניך. שלא תטעה להחליף דעתא שעתא לדבי רב: אלו מקילין לעלמן. דבי רב אומרים שרבן הדין וההרענה העושים כשמואל רבן אומרים שמואל הדין: ורב שרי. בתמיה אלמא דרב שאין ממכרין מותר סבירא ליה: ממורכיא דנויטא. סמימת נקב גיגית שמוציאין השכר דרך הנקב וסותמין אותו בצלאל צגדים: אסור לדרוסק. משום סמיטה: מודה ר"ם כו'.

אכל כהן יש שבקאים בהטייה  
 דלקמן [ע"כ]: **הלכה רבי יהודה**. בחין  
 מתכין: **בזלל גברי**. בזלל אמוראי  
 אליבא דרב ואלביא דשמואל אלל רב  
 ושמואל גופייהו: **לכך לישנא דאמרת**  
**דס מפקד פקיד**. והאיכור משום  
 פסח הוא: **מקלל הוא אלל הפסח**.  
 ובמקלל מודה רבי יהודה: **מקלל**  
**בחוזה הוא**. ורב סבר לה כרבי יהודה  
 אף במקלל בחבורה לקולא דקא פטר  
 בה רבי יהודה: **שלא הגיע זמנה לראות**.  
 במסכת נדה [ה'] אמר אימתי הגיע זמנה  
 לראות משגיגו ימי הנעורים: **נוטעין**  
**לה ארבעה לילות**. שכל דמים שזרחה  
 בהן מחמת תשמיש מחזיקין להו דם  
 בחולים: **עד שסחיה המכה**. כל זמן  
 שאינה משמשת בזלל דם לא חייתה המכה:  
**הגיע זמנה לראות**. ולא רחמה: **לילה**  
**הראשון**. אפילו לנשילות הרבה:  
 מאי

ליצון אלל גבי מים והא דלתורנין צפר  
ומשני אין קחיטה בשער משמע דשיין  
זו משום דלמי לדי קחיטת ש  
ועננים והכא אומר ר"ת דליכא לימיומא  
פסקי רישיה דלמי ינחא ליה שין ועיקר  
רישיה הוא דולאי מוכחא הוא אין  
ממנעני עננים צ"ט פ' ענני הדס  
רישיה כו' ומשני לא צריכא דלית ליה  
ונראה לר"י דלא קשה מידי דליכא  
כיון שהטעם והריח נשארים בצגדים  
דלא ינחא ליה אסור לכתחילה לר"ש  
האיסיס איכא ליממר דמאז שזאי וכו'  
הוא דלית ליה הושענא אחרייתו וקחית  
אסור שזנא יטורל לא ואגלגא מילתא

## מסורת הש"ס

(א) ק"א ל"ג, (ב) שבת ק"א.  
בסורות כה, [ע"ש, ג] שבת  
עה. אק. ב"ר. ק"א. קב.  
קלג. קמג. בסורות כה  
סוסה לג: [ב"א, לז].  
(ד) נדה יא: סדג: (ה) [ע"ש]  
סכדג: (ו) [ע"ש, זממאס]  
שא"ל גופאס ר' אסור לר"ש  
היזק לזא מחזק חיזק כלל  
טפי כ"ה הטוסאס בתשובת  
ר"א"מ סי' זדג: (ז) רש"י  
גורמ ומיזה, (ח) [וע' חוס'  
שבת מ"א: ד"ה מיחס],  
(ט) ש"ך לע"ב.

## מוסף רש"י

מסוכריא וניחא. גנז  
 כורסן צנחא חמין ג  
 חזק מנין שפון אקנ  
 חזק (שבת ק"א). בראש  
 שנה פסעוהו ופסעוהו  
 נעוהו על פסוק וטעלוהו  
 כדי שפסעוהו אקנ  
 בברכות כ"ה). אסור  
 להורקה. נקב משוס  
 חסיסה, ואפי' לא קא  
 מטיין לקטור, לאמלא  
 מ'ל' כ"ה דבר שפון  
 ממין (שבת ק"א) וביי  
 בברכות ו"ט). מורה ר"א  
 בפיו רישיה ר"א  
 ימור. בנאח אפוקי ולא  
 צההו ו צההו וצוהו וצוהו  
 שמוהו, ריבין ולא אפס  
 לא חתום ממחבין שפון  
 ליה, ובי אמרין דבר שפון  
 ממין מוחה, בנא חסר  
 דאפס לא בנא חסר,  
 כח וורר אדר חסר  
 כח וספסל וולנד חסר  
 ימיון נעוהו מרין, ואפי'  
 דאפס לנחש דילנא עבד  
 מרין, כיון ולא ממחבין  
 לבי דאפס לגריה מרין  
 חסר, כי עבד מן מרין  
 דאפס מלנחש מנורא  
 מיחסי, אכל היכי דודא  
 עבד מרזה (סוכה ג'  
 עבד מרזה ונחש לא  
 אפס לא בנא חסר  
 (ברכות כ"ה). נעוהו לא  
 ארבעה לילוח. למש,  
 אפילו רואה ממחבין  
 נחלוס לא דאפי' (ד'  
 עד שתחיה הכמה. ממה  
 צהלה, נעל ומן שפס  
 רואה עד ממחבין שפס  
 דס נחלוס רוא (שם ק"א)  
 עד מרוא שבה. אפי'  
 נקב לרביע (שם ק"א)  
 (שם ק"א).